

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 120.

Συνδρομ. ἔτησίᾳ Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 » » Ἐπαρχικῶν » 1,20
 » » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῷ Ἐρμού ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προκληρωμῆς.

Ἡ ΝΙΚΗ (Victoria)

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ

Κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΟΥ.

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παρίστησι τὴν θεάν Νί-
 κην, τὴν θυγατέρα τοῦ Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγὸς
 καὶ ἀδελφὴν τοῦ Κράτους, τοῦ Ζήλου καὶ τῆς Βίας.
 Ἡ Νίκη εἶναι κυρίως προσωποποίησις τῆς ἀκαταμα-
 χήτου καὶ ἀκαταβλήτου δυνάμεως, ἣν ἐξήσκει ὁ πα-
 τὴρ ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ζεὺς διὰ τοῦ κερανοῦ του.

Ἐντεῦθεν ἡ Νίκη εἶναι ἀχώριστος τοῦ Διὸς, ὃν συ-
 νώθευε κατὰ τὴν Τιτανομαχίαν καὶ Γιγαντομαχίαν.
 Ἄλλ' ἡ Νίκη εἶναι ἀχώριστος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἣν
 οἱ Ἀθηναῖοι ὡς θεάν τῆς Νίκης ἐτίμων καὶ ὀρμιζό-
 μενοι ἔλεγον, *Μὰ τὴν Νίκην Ἀθηνᾶν*, καὶ ὡς Νίκη
 ἄπτερος εἶχε ναὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἐν
 Μεγάροις καὶ ἐν Καλαίμαις. Πρῶτος δ' ἐκ Θάσου Ἀ-
 γλαοφῶν ἀπεικόνισε τὴν Νίκην μετὰ πτερῶν καὶ οὕ-
 τως ἀπεχωρίσθη τῆς Ἀθηνᾶς.

Πολὺ μᾶλλον ἐκτεταμένη ἦτο ἡ λατρεία τῆς Νί-
 κης παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. ὅθ' ὅπως, ἐνθα κυρίως ἐλα-
 τρεῖτο, ἦτο τὸ Καπιτώλιον, ὅπου στρατηγοὶ νικηταὶ
 συνεθίζον ν' ἀφιερώνωσιν εἰκόνας πρὸς ἀνάμνησιν
 τῶν μεγίστων πολεμικῶν ἔργων αὐτῶν. Πολυτελέστα-
 τον ἀγάλμα ἀφιέρωσεν ὁ Αὐγουστος μετὰ τὴν παρὰ
 τὸ Ἄκτιον νίκην.

Ἡ Νίκη εἰκονίζετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥω-
 μαίων φέρουσα διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κλάδον φοίνικος,
 διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς στέφανον δάφνης, σύμβολα τῆς
 ἀνδρείας. Μεγάλα ἀγάλματα τῆς Νίκης δὲν εὐρίσκον-
 ται· ὑπάρχουσιν ὅμως πολλαὶ εἰκόνας αὐτῆς ἐπὶ ἀγ-
 γέλων καὶ νομισμάτων. Ἡ παρούσα εἰκονογραφία ἐ-
 λήφθη ἐξ ἀναγλύφου, εὐρισκομένου ἐν τῇ βασιλικῇ συλ-
 λογῇ τοῦ ἐν Μονάχῃ μουσαίου.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(ὸδ' ἀριθμὸν 125.)

Ὁ Ἐμμανουὴλ ἐστάθη μὲ κεκαλυμμένην κεφαλὴν
 καὶ ἐσταυρωμένας χεῖρας ἐνώπιον τῆς Ἰσαβέλλας
 ὡς καταδικαστὴς ἐπὶ στιγμᾶς πνας οὐδεὶς ὁμίλησε. Ἐπὶ
 τέλους, ὁ Ἐμμανουὴλ ὤψασας τὴν κεφαλὴν του.—

«*Ἰσαβέλλα, ἀγαπητὴ μοι ἀδελφὴ,*» εἶπε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς καὶ ἀταράχου βλέμματος—*ἀπεφάσισα τί πρέπει νὰ πράξω, ὅπως ἀποκτήσω τὴν ψυχικὴν γαλήνην. Λυποῦμαι νὰ σοὶ φανερώσω τὴν ἀπόφασίν μου, διότι εἰσεύρω, ὅτι θὰ σοὶ ἦναι θλίβερά, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ πράξω τοῦτο εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μοὶ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην. Ἰσως καὶ τὸ ἐπιόντως ἦδη. — Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ φρούριον, θὰ ζητήσω τὸν Καρδινάλιον δὲ Βαλδᾶς, καὶ θὰ ἀναγκάσω αὐτὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Κωνσταντῖνον, ἐάν τῷ ὄντι ζῇ, ἀντικαθιστῶν ἐμαυτὸν εἰς τὴν θέσιν του. Δὲν δύναται νὰ μοὶ ἀρνηθῇ τοῦτο. Μὴ μὲ ἐμποδίζῃς Ἰσαβέλλα. Τὸ ἀπεφάσισα. Ἄκουσε τί πρέπει νὰ κάμῃς. Ὅταν ἐξέλθῃ ὁ Κωνσταντῖνος, λάβε τὴν Θηρεσίαν μετὰ σοῦ, καὶ ὡς οἷς συνοδεύσῃ αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλβετίαν, — ἐκεῖ θὰ σὺς στερανώσῃ ὁ ἱερεὺς, καὶ τότε πλέον θὰ ἔχῃς προστάτην, καὶ ἐγὼ θὰ ἦμαι εὐτυχής, γνωρίζων τὴν ἰδικὴν σου εὐτυχίαν.»*

—*Ὁχι, ὄχι, Ἐμμανουήλ. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιτρέψω τοῦτο. Μὴ πηγαίνῃς εἰς τὸ Φρούριον. Ὁ Καρδινάλιος Βαλδᾶς δὲν θὰ σοὶ κάμῃ τὴν χάριν ταύτην, καὶ ἀντὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν φίλον σου, θὰ ρίψῃ καὶ σὲ εἰς τὰς εἰρκτάς. Γράψε εἰς τὸν Καρδινάλιον, κάμῃς ὅτι δύνασαι διὰ χρημάτων, ἀλλὰ μὴ ἐκτίθεσαι εἰς τὸν κίνδυνον ὁ ἴδιος.»*

—*Ἄ, Ἰσαβέλλα, πόσον τρυφερῶς φροντίζεις δι' ἐμὲ, τὸν ἀναξίον σου ἀδελφόν!* Ἄλλὰ, ἀγαπητὴ μου, πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως πως. Ὑπάρχει ἔτι ἄλλοις, τώρα δὲ πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ καθήκον μου. Δὲν δύναμαι νὰ μένω μὲ ἐσταυρωμένους χεῖρας, = τοῦτο εἶναι ἴδιον δειλοῦ καὶ ἀγενοῦς, — ὄχι μὴ μὲ ἐμποδίζῃς, ἀλλὰ μάλλον δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅπως ὁ Θεὸς εὐλογήσῃ τὰς προσπάθειάς μου, καὶ σοὶ ἐπαναφέρῃ τὸν Κωνσταντῖνον. Φεύγω, μὴ μὲ κρατῇς. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ ἀγαπητὴ μου.» — Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ὁ Ἐμμανουήλ ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀδελφὴν του, ἣν ἀμέσως ἀφήσας ἀνεχώρησε.

Ἡ θλίψις τῆς Ἰσαβέλλας ἦτον ἀπεριόριστος, ἠθέανε δὲ καθημερινῶς ἐν ὄσφ οὔτε ὁ Ἐμμανουήλ ἐνεφανίζετο, οὔτε ὁ Κωνσταντῖνος, οὔτε ἠδύνατο νὰ μάθῃ τι περὶ αὐτῶν. Ἐφαίνετο ὅτι οἱ φόβοι τῆς εἶχον πραγματοποιηθῆναι, καὶ ὅτι τὸ φοβερὸν φρούριον εἶχε κλείσει τὸν Ἐμμανουήλ, ὡς καὶ τὸν Κωνσταντῖνον, ἐντὸς αὐτοῦ. Φίλον ἢ σύμβουλον πιστὸν δὲν εἶχε. Τί νὰ πράξῃ δὲν ἐγνώριζε, καὶ ἡ λύπη καὶ ἡ ἀμηχανία σχεδὸν εἶχον καταστήσει αὐτὴν παράφρονα, ὅτε, μίαν ἡμέραν, ἡ πιστὴ Θηρεσία ἤλθε πρὸς τὴν κυρίαν τῆς, πλήρης ἐλπίδος.

—*Ἄ Ἄ Κυρία μου!* Ἄν μόνον ἠθέλατε νὰ ἐξέλθῃτε

σήμερον, ἴσως θὰ ἠδύνασθε νὰ ἴδῃτε τὸν Κύριον! Σήμερον θὰ γείνη μεγάλη τελετὴ, καὶ θὰ ἐκβάλλουν τοὺς αἰρετικούς ἀπὸ τὸ φρούριον. — Ὅσοι ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πίστιν θὰ συγχωρηθῶσιν, ὅσοι ὁμως ἐπιμένουν θὰ καῶσιν. Ποῖος ἐξεύρει, ἴσως ὁ Κύριός μου καὶ ὁ φίλος τοῦ Κυρίου μου θὰ ἦναι μεταξὺ αὐτῶν. Ὁχι βέβαια μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ καοῦν, ἀλλὰ τῶν μετανοησάντων. Βέβαια δὲν θὰ ἦναι μεγάλη εὐχαρίστησις διὰ σὲ νὰ ἴδῃς τὸν Κύριόν μου περιπατοῦντα μεταξὺ τῶν καταδικασμένων, ἀλλὰ πάλιν θὰ γνωρίζωμεν ὅτι τουλάχιστον ζῇ.»

Μὲ τοιαῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα, ἡ Θηρεσία ἔπεισε τὴν κυρίαν τῆς νὰ ἐνδύθῃ καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γριάννα, ὅπου ἐμελλον νὰ ἀρχθῶσιν οἱ αἰρετικοὶς — οἱ μὲν διὰ νὰ λάθωσιν ἄφρονι καὶ ἐλευθερίαν, οἱ δὲ ὅπως ὑποστῶσι τὸν διὰ πυρὸς μαρτυρικὸν θάνατον. (ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΚΑΛΑΙΣΤΗ ΕΚΑΙΚΗΣΙΣ

(Ἰδὲ ἀριθμὸν προηγ.)

Αἱ ἡμέραι, αἵτινες ἠκολούθησαν τὴν καταδίκην τοῦ Γεωργίου, ἦσαν θλίβεραὶ ἡμέραι, οὐχὶ μόνον δι' αὐτὸν, ἀλλὰ δι' ὅλους σχεδὸν τοὺς συντρόφους του, καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς διδασκάλους. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔβλεπον τὸν Γεώργιον καταγιγνόμενον ἐπιμελῶς εἰς τὰ μαθήματά του, καὶ μελετῶντα ἀδιακόπως, ἀλλὰ μετὰ ἀπαθοῦς καὶ ὠχροῦ προσώπου. Κατὰ τὰς διακοπὰς ἀντὶ νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας εἰς τὸν κῆπον, ἐκάθητο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἔγραφε τοὺς προσδιορισμένους στίχους ἐκ τοῦ Βιργιλίου, τὴν δὲ μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν οἱ λοιποὶ μαθηταὶ συνηθροίζοντο εἰς τὸν κῆπον γελῶντες καὶ ἀστειοῦμενοι, ἀπεσύρετο εἰς τὴν μικρὰν λίμνην, ἣτις ἐστόλιζε τὸν κῆπον τοῦ σχολείου, καὶ διήρχετο τὰς ἐλευθερὰς αὐτοῦ ὥρας μόνος ἐπὶ τῶν δαχτύλων αὐτῆς.

Καὶ οἱ διδάσκαλοι, παρατηροῦντες τὴν ἀκριθεῖ καὶ εὐσυνειδήτην ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ὡς καὶ τὸ σεμναπρεπὲς τῆς συμπεριφορᾶς του, ἠσθάνοντο μεγίστην συμπάθειαν καὶ λύπην διὰ τὸν Γεώργιον, καὶ δὲν ἠδύνατο σχεδὸν νὰ ὑποφέρωσι νὰ βλέπωσιν αὐτὸν τοιοῦτοτρόπως τιμωρούμενον. Ὁ κύριος Προκάπιος δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Γεώργιος εἶχε τῶ ὄντι κλέψει τὰ ὑπερκιὰ, ἐθεώρει ὁμως χρέος του νὰ ἀπακτῇ ἐντελῆ ὑπακοήν, καὶ ἡ ἀρνήσις τοῦ μαθητοῦ τοῦ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἐνόχου, ἔκαμαν αὐτὸν νὰ ἀποφασίσῃ τὴν ποινὴν ταύτην δι' αὐτόν. Ἐθλίβετο μ' ἄλλον τοῦτο, διότι ὁ Γεώργιος ἦτον εἰς ἕκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ μαθητῶν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε πάντοτε τὴν μεγίστην ἐμπιστοσύνην, καὶ ὅστις εἰς ἕλην του τὴν συμπεριφορὰν, ἦτον εὐγενὴς καὶ τίμιος. Προσέτι, ἡ σθάνετα σχεδὸν πατρικὴν ὀτοργὴν δι' αὐτόν, διότι τῶν

γονέων αὐτοῦ ἀποθανόντων, ὁ κηδεμὼν τοῦ Γεωργίου εἶχε θέσει αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅταν ἦτον ἔτι παιδίον, ὁκόκλητος δὲ ἢ ἀνατροφή του, εἶχε γένει: ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ κ. Προκοπίου, τοῦ ὀποίου οἱ μίγιστοι πόθοι ἐξεπληροῦντο καθημερινῶς ἐν αὐτῷ. Ὅχι μόνον εἰς τὰς σπουδὰς του ἦτον ἐξαιρετός ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις διεκρίνετο, μεταξὺ τῶν πρώτων, οἷα ἢ ἔλλαψεν τῆς μεγάλης σωματικῆς δυνάμεως ἀνεπληροῦτό ὑπὸ τῆς μεγάλης ἐπιτηδειότητός του. Ἦτο προσέτι εἰς ἄκρον γενναῖος, σχεδὸν ῥιποκλίνουός, ὅταν ἐπαρουσιάζετο αὐτῷ διὰ τοῦτο. Διὰ ταῦτα πάντα, ὡς καὶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλοδοξίαν, ἤγαπᾶτο παρ' ὧν τῶν συντρόφων του, πλὴν δύο ἢ τριῶν ζηλοτόπων, πρώτῳ ἐκ τῶν ὀποίων ἦτον ὁ Ἀλέξανδρος, χάριν τοῦ ὀποίου ὁ Γεώργιος τώρα ὑπέφερε.

Ἡμέραν τινα ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοῦ Παύλου καὶ ἄλλων τινῶν, ἐπορεύοντο πρὸς τὴν λίμνην διὰ νὰ κολυμβήσωσι, γελῶντες καὶ ἀστεειούμενοι ἐνῷ ἐβαδίζον.

— «Α, μὰ τὴν ἀλήθειαν,» — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, — «τί λαμπρὰ ποῦ διασκεδάζομεν μὲ τὴν λίμνην! Τί θὰ ἐκάμναμεν ἂν δὲν τὴν εἶχαμεν.» Ἐλάτε, νὰ ἰδοῦμεν ποῖος θὰ κολυμβήσῃ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν εἰς τὴν ἄλλην. Αἶφνης, ὀφύσας τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶδε τὸν Γεώργιον, καθήμενον ὑποκάτω πλατάνου τινός, μὲ πρόσωπον καταβεβλημένον καὶ ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὰ ὄρη, τὰ ὀποῖα καθὼς φρούρια περιεκύκλουν τὴν ὄρειαν πεδιάδα. Τόσον ἀφρηγμένος ἦτον ὁ Γεώργιος, ὥστε δὲν ἤκουσε τοὺς συντρόφους του, εἰς οὗ ἐπλησίασαν, τότε δὲ, ἰδὼν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀτάραχον καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀνοίξας τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων του βιβλίον ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐταράχθη μεγάλως, ἂν καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ ὁμολογήσῃ τούτο οὔτε εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Δὲν ἤδύνατο πλέον νὰ ἀπολαύσῃ εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν λίμνην, ἦτις ἐξείναιτο ἐλκυστικῶς ἐνώπιόν του· ἢ εἰκῶν τοῦ Γεωργίου, ὑποφέροντος ἀδικίας καὶ δι' αὐτὸν, ἦτο πολὺ ἰσχυρὰ, καὶ δὲν ἄφινεν αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ. Προσπάθησε δι' ἀστείμων νὰ καθησυχάσῃ τὰς τῶφεις τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' ἢ εὐθυμία του δὲν ἦτο γνησίαν, τῆς δὲ ἀνησυχίας καὶ μεταμελείας του συμμετεῖχε καὶ ὁ Παῦλος, ὅστις, δαίλος ὢν καὶ φοβούμενος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶχε μείνει σιωπηλὸς ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἐνῷ πράγματι ἤγαπα τὸν Γεώργιον καὶ ἐθλιβετο βλέπων αὐτὸν ὑποφέροντα. (ἀκολουθεῖ.)

Ὁ καλὸς κύων καὶ τὸ κακὸν κοράσιον.

Φίλος μου τις εἶχε κύνα τῆς νέας γῆς, ἃς φιλᾶτε τὴν νύκτα τὸ κατάστημά του. Ἡμέραν τινα

διαβαίνων ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ καταστήματος του, εἶδον τὸν φίλον ἔερχόμενον μετὰ τοῦ Φῶξ τοῦ κυνός καὶ κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρά του καδέσκον. Προχωρήσας ὀλίγα βήματα ὁ φίλος, εἶπεν εἰς τὸν κύνα νὰ λάβῃ τὸν καδέσκον καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, ἦτις ἀπέχετο περίπου ἡμίσει μίλιον τοῦ καταστήματος. Ὁ κύων χωρὶς νὰ κλαυθμηρίσῃ, οὔτε νὰ δεῖξῃ σημεῖον παρακοῆς εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ κυρίου του, ἀμέσως ὑπακούσας, ἔλαβεν τὸν καδέσκον εἰς τὸ στόμα καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Περὶτοια κινούμενος, παρηκολούθησα αὐτὸν ἐνῷ ἔβαινε κατὰ πόσον θὰ δυνήθῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. Ὁ κύων φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εὐρῶν τὴν θύραν κεκλεισμένην, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς βαθμίδος καὶ περιέμενε νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὴν θύραν. Πέντε λεπτὰ παρέρχονται καὶ ἡ θύρα ἔτι δὲν ἀνοίγει ὁ κύων ἔμωσ καθίεται ἐκεῖ ἐν ὑπομονῇ χωρὶς νὰ δεῖξῃ κἄν τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἀνοπομονησίας ἢ ἀπιστίας. Ἐτέρα πέντε λεπτὰ παρέρχονται καὶ ἡ θύρα ἔτι δὲν ἀνοίγει· ἐπὶ τέλους ἰδόντες αὐτὸν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀνοίγουσι τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται μετὰ τῆς παρακαταθήκης του σείων τὴν οὐράν του. «Πιστὲ κύων,» εἶπεν καθ' ἑμαυτὸν κοῦδέποτε παρακούσις ἢ περιμένεις δευτέραν διαταγὴν.»

Ἐπειτα ἐσκέφθη περὶ τῆς μικρᾶς Ἀγλαίας τοῦ φίλου μου, ἦτις πολλάκις εἶπε εἰς τὴν μητέρα της ἐπὶ παρουσίᾳ μου, «ἄχ· δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω.» Ἀς ὑπάγῃ ὁ Δημήτριος. Αὐτὸς δὲν κάμνει τίποτε.»

«Ἀγλαία!» ἔκραξε ἡ μήτηρ της μετὰ τόνου προστακτικοῦ «πῆγαινε νὰ φέρῃς ἀμέσως ἐκαίνο τὸ βιβλίον. Μὴ περιμένῃς νὰ σοὶ τὸ εἶπω καὶ δευτέραν φοράν.»

Ἡ μικρὰ Ἀγλαία ἔπαιξε μὲ τὴν κοῦκλαν της, βλέπουσα δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποφύγῃ ἀπῆλθε μορμουρίζουσα καὶ λέγουσα, ἐνῷ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου, «Πάντοτε ἐγὼ φέρω τὰ βιβλία της, δὲν στέλλει τὸν Δημήτριον νὰ τῆς τὰ φέρῃ, καὶ πάντοτε ἐμένα, πάντοτε ἐμένα στέλλει.» Ἐπιστρέψασα δὲ μετὰ τοῦ βιβλίου, ἔρριψεν αὐτὸ μετὰ θυμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνέτρεψε τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἐχύθη ἡ μελάνη. Ἡ μήτηρ της ἐφαίνετο ἐντραπέισα καὶ καταταβλιμμένη. Ἐλοπήθη αὐτὴν ἐκ μέσης καρδίας. Μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, σκέφθητε περὶ τούτου. Ἡ Ἀγλαία ἡ θυγάτηρ της ἦτο ἀπειθής, ὁ δὲ κύων της εὐπειθής· διὰτι οὗτος μὲν εἰς τὴν πρώτην διαταγὴν ἀπῆλθεν ἀμέσως εὐχαρίστως· σείων τὴν οὐράν του καὶ ὀφόνων τὴν κεφαλὴν του, ὡσὰν νὰ ἔλεγε «ὑπακούω.»

Παιδιά καὶ κοράσια, ἄς μὴν εἰπωσι ποτὲ περὶ ὁμῶν κὸ Φῶξ εἶναι εὐπειθέστερος τῆς Ἀγλαίας καὶ τῆς Ἐλένης.»

ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ.

Ὁ Κολοσσός, ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τῆς Γῆς, ἦτον ἄγαλμα ἐκ χαλκοῦ, ἀνεγερθὲν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἦτον ὁ προστάτης θεὸς τῆς Ρόδου, ἐξ εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου βοήθειάν του. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτον ἔργον τοῦ Χάρητος κυρίου,

ἐκ μεγάλων λίθων ὑπῆρχον προσέτι κλίμακες, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύνατό τις ν' ἀναβῆ εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅθεν ἐφαίνετο ἡ Συρία. Πιστεύεται γενικῶς, ὅτι ὁ Κολοσσός ἵστατο ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν, αἵτινες ἐσχημάτιζον τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν λιμένα· ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ πόλις εἶχε δύο λιμένας, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο 50 ποδῶν τὸ πλάτος, ὁ δὲ ἄλλος 20, εἶναι φυσικὸν νὰ συμπεράνωμεν,

Κολοσσός τῆς Ρόδου.

ἐβοήθησεν ὁμοῦς αὐτὸν καὶ ὁ Λάχης. Ἐδαπανήθησαν δὲ δώδεκα ἔτη εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ.

Τὸ ὕψος τοῦ Κολοσσοῦ ἦτο 125 ποδῶν, ὁ δὲ ἀντίχειρ ἦτο τὸσον μέγας, ὥστε μόνον ἄνδρες ἔχοντες μακροὺς βραχίονας ἠδύναντο νὰ ἐναγκαλισθῶσιν αὐτὸν, οἱ δὲ λοιποὶ δάκτυλοι ἦσαν μεγαλειότεροι τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ἐσωτερικῶς ἦτο κούφιος, καὶ διὰ νὰ κατασταθῆ στερεός, τὰ σκέλη ἦσαν κατασκευασμένα

ἐν τῷ Κολοσσῷ ἐτίθη εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ μικροτέρου.

Τὸ ἄγαλμα ἀνηγέρθη τὸ 300 π. Χ. καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐξήκοντα περίπου ἔτη, κατέπεσε δ' ὑπὸ σεισμοῦ, ὅστις κατέστρεψε καὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ τὸν ναύσταθμον.

Οἱ Ρόδιοι μετὰ τὴν πτώσιν του, ἐζήτησαν βοήθειαν ἀπὸ τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, τῆς Μακεδονίας καὶ ἄλλων ἔθνων, ὅπως πάλιν ἀνεγείρωσιν αὐτὸν, οὗτοι δὲ

προθύμως συνέδραμον αὐτοὺς καὶ ταχέως ἐπανάφερον τὴν Ῥόδον εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς μεγαλοπρέπειαν· ἀλλὰ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἀπηγόρευεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ στήσωσι καὶ πάλιν τὸν Κολοσσόν.

τὴν πικρὰν τοῦ ἀγωνίου, καὶ παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του. Τὸ ὄρος τοῦτο ἦτο προσέτι ὁ τελευταῖος τόπος, τὸν ὁποῖον ἐπάτησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, πρὶν ἢ ἀναληφθῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Τὴν σήμερον, ναὸς ἵσταται ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἀ-

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ εἰδόντες βλέπομεν τὸν πανεύσπλαγγον ἡμῶν Σωτῆρα, θεωροῦντα ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ θρηνοῦντα διὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς μέλλουσαν νὰ ἐπέλθῃ καταστροφὴν. «Εἶπε νὰ ἐγνωρίζῃς καὶ σὺ τοῦλάχιστον ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου ταύτῃ τὰ πρὸς εἰρήνην σου ἀπευλέποντα.» Καὶ ἄλλοτε ποτὶ «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἡ φρονέουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπισταλέτους, ποσάκις ἠθέλησα νὰ συναΐξω τὰ τέκνα σου, καθ' ἕν τρόπον συναΐξει ἡ ὄρνις τὰ ὄρνιθια ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ δὲν ἠβέλγησατε.» Μανθάνομεν δ' ὅτι ἐπορεύετο συχνάκις εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, ὅταν ἦτο κεκμηκώς, καὶ διήρχετο ὀλοκλήρους νόκτας ἐν προσευχῇ. Τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν κεῖται πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰς δὲ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ εἶναι ὁ κήπος τῆς Γεθσημανῆς, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπέφερε

κριθῶς εἰς τὴν θέσιν, ὅθεν ὑποτίθεται, ὅτι ἀνελήφθη ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Λέγεται προσέτι, ὅτι ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἐδίδασκεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ἵσταται δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου ναὸς ὀνομαζόμενος «Πάτερ ἡμῶν». Γαλλὲς τις πρὶν ἡμετέρας ἀνεγείρει ἤδη νέον ναὸν καὶ μοναστήριον, ἐπὶ δὲ τοῦ τείχους τοῦ περικυκλοῦντος αὐτὸν, ἡ προσευχὴ αὕτη εἶναι κεγαραγμένη εἰς 32 διαφόρους γλώσσας.

Ὁ ναὸς, ἐν ᾧ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδασκεν, αἱ ὁδοὶ δὲ ἧν διέβαινε καθημερινῶς, τὰ πάν-α εἶναι καταστραμμένα, ὡς καὶ ὁ ἴδιος προσέειπε καθημέως ἐπὶ τοῦ ὄρους περιλυτός. Τὸ ὄρος εἶναι ὅπως ἦτον ἐν ταῖς ἡμέραις Αὐτοῦ, τὸ δὲ ὄνομα ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, πρέπει νὰ προσενῆ ἐν ἡμῖν εὐγνωμοσύνην, διὰ τὴν ἀπειρον ἀγάπην καὶ εὐσπλαγγνίαν Αὐτοῦ, μετάνοιαν δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἥτις ἐπέφερε τὸν θάνατον Αὐτοῦ.

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΟΥ.

Κάρολος θ 10ος παιδίον ὢν, ἔτυχεν ἡμέραν τινὰ νὰ παῖξῃ εἰς μέρος τι τοῦ παλατιοῦ, ὅπου πτωχός τις ἐργάτης ἐσπογγάριζε τὸ πάτωμα· ὁ ἐργάτης οὗτος ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς τρόπους τοῦ πρίγκηπος, ἤρχισε νὰ τοῦ διηγῆται διτφορούς ἱστορίας τοῦ γωρίου του· τοῦτο ἤρσσε πολὺ εἰς τὸ παιδίον, ^{το} καὶ ἐπέσυρε τὴν συμπάθειάν του πρὸς αὐτόν. Ἐρωτήσαν δὲ καὶ μάθον πόσον μικρὸν ἦτο τὸ ἡμερομίσθιον του, τὴν ἡρώτησε διατί δὲν ἔκαμνεν ἄλλο τι ἔργον, τὸ ὅποιον θὰ τοῦ ἐδίδε περισσότεραν ἀφέλειαν.

« Ἀχ, ὀφηλότατέ μου, — ἀνεφώνησεν μετὰ θλίψεως ὁ χωρικός, — θὰ ἤμην εὐχαριστημένος ἂν εὑρισκα νὰ ἐργάζομαι καὶ διὰ τόσον κάθε ἡμέραν· διότι πολλάκις καὶ ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκά μου καὶ τὰ πέντε παιδιὰ μου κοιμώμεθα χωρὶς νὰ δειπνήσωμεν. » « Λοιπὸν, — εἶπεν ὁ μικρὸς πρίγκηψ συγκεκμημένος μέχρι δακρύων, — πρέπει νὰ μὲ ἀφήσης νὰ κάμω ὅ,τι ἐγὼ νομίζω καλόν. Ὁ παιδαγωγός μου μὲ δίδει ἕκαστον μῆνα ὀλίγα χρήματα νὰ τὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ δὲν ἔχω οὐδεμίαν χρεῖαν κανενὸς πράγματος, θὰ δίδω εἰς σὲ τὰ χρήματα ταῦτα, ὥστε νὰ μὴ κοιμᾶσαι μὲ τὴν οικογενεῖάν σου ἀδειπνος, ἀλλὰ μὲ τὴν παρατήρησιν, ὅτι δὲν θὰ εἰπῆς εἰς κανένα περὶ τούτου, ἄλλως θὰ σὲ τῆς βρέξω. »

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ παλάτιον ὁ ἐργάτης ἐφρόντισε νὰ εὔρῃ τὸν παιδαγωγὸν τοῦ πρίγκηπος καὶ τῷ διηγῆθῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἐκεῖνος δὲ εὐχαριστήσας αὐτὸν διὰ τὴν εὐκρίνειάν του, τῷ ἐσύστησεν ἐχεμύθειαν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὁ μικρὸς Κάρολος, λαθὼν τὰ χρήματά του, ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς τὸ προσδι-
ορισθὲν μέρος καὶ εὐρών τὸν φλὸν τοῦ ἐργάτην τῷ ἐνεχείρισε κρυφίως τὰ χρήματα καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ παιδαγωγός εἰδοποίησε τὸν πρίγκηπα, ὅτι εἶχε προσκαλέσει διάφορα ἄλλα παιδιά εἰς τὸ παλάτιον, διότι εἶχε διάφορα ὠραῖα πράγματα νὰ βάλῃ εἰς λαχεῖον. Καὶ τῷ ὄντι κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν τὰ παιδιὰ μετὰ τῶν μητέρων των ἦλθον μὲ τὰ χρήματά των διὰ νὰ βάλωσιν εἰς τὸ λαχεῖον. Τὸ κβώτιον ἤνοιχθη καὶ τῶν παιδίων οὐδὲ ὀφθαλμοὶ ἤστραψαν εἰς τὴν θέαν τῶν ὠραίων πραγμάτων, τὰ ὅποια ὁ καλὸς παιδαγωγός εἶχε συλλέξει διὰ τὸ λαχεῖον των, ἕκαστον δ' ἤρχιζε νὰ ὑπογράψῃ, μόνος δ' ὁ μικρὸς Κάρολος ἵστατο ἀπάναντι μὲ σταυρωμένης τοῖς χεῖρας.

« Διατί, Κάρολε, — ἡρώτησεν ὁ παιδαγωγός, — δὲν γράφεις καὶ σὺ εἰς τὴν λοταρίαν; σήμερον ἐπῆρες τὸ

μηνιαῖόν σου, ὥστε ἔχεις χρήματα· τί θὰ τὰ κάμῃς; Ὁ Κάρολος ἐξηκολούθει σιωπῶν.

« Δὲν ἀποκρίνεσαι; — εἶπεν ἐνθῆνος ὁ παιδαγωγός. — Ἴδου τὰ ἄλλα παιδιά ἔγραψαν τί ἔκαμες τὰ χρήματά σου; » Τελευταῖον στενοχωρηθεὶς ὁ Κάρολος ἐξεφώνησεν, « Αὐτὰ εἰμποροῦν νὰ γράψουν τὸ ὄνομά των εἰς τὴν λοταρίαν, ἀλλὰ δὲ' ἐγὼ, ὅπως ἔχει γυναῖκα καὶ πέντε παιδιά νὰ ὑρέψῃ δὲν εἶναι εὐκόλον! »

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ EDISON

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἐσχάτως προσέθεσεν ἕτερον θησαυρὸν εἰς τὸ τακεῖόν τῆς ἐπιστήμης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Φωτογράφου, ἐγεννήθη τῷ 1847 ἐν Ohio τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν. Ὁλόκληρος ἡ ἐκπαίδευσίς του ἐγένετο ὑπὸ τῆς μητρὸς του, γυναικὸς εὐπαιδευτοῦ, συνίστατο δὲ αὕτη ἐκ τῶν στοιχείων παιδείας, δηλ. ἀναγνώσεως, γραφῆς καὶ ἀριθμητικῆς. Ὁ παῖς δὲν ἠγάπα τὰ μαθηματικά, εὑρίσκειν ὅμως μερίστην ἠδονὴν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ πολλὰ καὶ ἀνεγίνωσκε βιβλία, τὰ ὅποια πολὺ δυσκόλως ἠδύνατο νὰ ἐνόησῃ. Εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἔλαβε θέσιν ἐφημεριδοπώλου ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου, ὡς τοσοῦτος δὲ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεται τὰ βιβλία δημοσίας τινὸς βιβλιοθήκης, τὴν ὅποιαν ἀπεφάσισε νὰ ἀναγνώσῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἀναγνώσας ὅμως τοιοῦτοτρόπως περὶ τὰ ἑκατὸν βιβλία, ἐνόησεν ὅτι οὐδὲ ὅπως ὠφελεῖτο, λαθὼν δὲ σειρὰν συγγραμμάτων ἐπὶ τῆς χημείας, ἀνέγνωσεν αὐτὰ προσεκτικῶς· τόσον δὲ ἠγέρθη τὸ ἐνδιαφέρον του ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὥστε ἤρχισε νὰ σκέπτεται πῶς ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὀλίγα πειράματα. Ἀκολουθῶνς ἠγέρας τὰ χρεῖωδῆ χημικὰ ἐργαλεῖα, ἐργαστήριον δὲ ἔλαβεν κενὸν βαγώνιον τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἐξηκολούθησε δοκιμάζον τὰ πειράματά του ἐν ἰσοχίᾳ, ἕως οὗ μίαν ἡμέραν, τοῦ φωσφόρου ἐκραγέντος, ὁ διεσθοντής ἐρρεψεν ὀλόκληρον τὴν μηχανὴν ἔξω τοῦ παραθύρου. Μετὰ ταῦτα ὁ ἀκούρατος Edison ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ μικράν τινα ἐφημερίδα, τοπικῶν αὐτῆν ἐντὸς τοῦ βαγώνιου, εἰς δὲ τὴν διανομὴν τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, ἃς ἐκεῖνος μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πωλῆ, ἐμίσθωσε καὶ τέσσαρας βοηθοὺς. Μετὰ ταῦτα, γνωρίσας τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τηλεγραφεῖου, ἐπεθύμησε νὰ συστήσῃ ἰδιαιτέρον τηλεγραφόν, τοῦτο δὲ μετὰ μεγάλῃς ἐπιτηδεύσεως ἐπραξε, κατασκευάσων μηχανὴν ἐκ σύρματος, βαλῶν φιαλῶν, τεμαχίων πανίου κτλ. Ὁ ἤλεκτρισμός μόνον ἔλλειπε, τοῦτον δὲ ἐπεχείρησε νὰ ἀποκτήσῃ, τρίθων τὰς τρίχας γαλῆς, δὲν ἠδύνατο ὁμως ἐκ τῆς δορᾶς νὰ ἀποκτήσῃ ἰκανὸν ἤλεκτρισμαῖν.

Τοιοῦτόπως ἐξηκολούθησε κάμνων περάματα, πολ-
λάκις ἀποτυγχάνων, οὐδέποτε ἡμῶς ἀπελπίζομενος,
πάντοτε δὲ ἐπιχειρῶν τι νέον, ἕως ἔσθου ἐσχάτως, ἢ
ἐπιμονὴ καὶ ἢ ἐπιτηδεύτης του, παρέσχον εἰς τὸν κό-
σμον τὸ Φωνόγραφον. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὅτι
ἔτι δυνατόν ἢ φωνὴ νὰ διαδοθῇ διαμέσου τοῦ ἠλε-
κτρισμοῦ, ἔτο τυχαία. Ὁ Edison παρετίθει ἡμέραν
τινὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσεγγίσεως διαφόρων οὐ-
σιῶν εἰς τὴν βελόνην, ἐκφωνῶν συγχρόνως κατὰ τοῦ
διαγράμμου. Λέγεται ὅτι ἀμέσως δευρὺς ὑποπεσθῆ τὴν
ἀλήθειαν, σχεδὸν ἐγένετο παράφρων ἐκ τῆς χαρᾶς.
δὲν ἔκλεισε δὲ ὀφθαλμὸν, ἕως οὐ φέρῃ τὸ πρᾶγμα
εἰς πέρας.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΓΓΟΝΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ.

Ἡ προσβοτέρα θυγάτηρ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας,
ἣτις εἶναι σύζυγος τοῦ διαδόχου τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς
Γερμανίας, εἶναι γυνὴ λίαν πρακτικῶν καὶ σοφῶν
ιδεῶν, αὐτὴ δὲ ἢ ἰδίᾳ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς διευ-
θύνουσα τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ὀλοκληρὸν τὴν ἀνατροφήν
τῶν τέκνων των, ἢ δὲ μέθοδος καθ' ἣν εἰς ταῦτα δα-
πανοῦσι τὰν καιρὸν αὐτῶν, εἶναι ἀξία μιμήσεως ὑπὸ
παντὸς γονέως.

Τὰ παιδιὰ ἐγείρονται ἐνωρίς, εἰς δὲ τὰς ὀκτὼ ἀ-
κριβῶς προγευματικῶσαι μετὰ τῶν γονέων των. Εἰς τὰς
δέκα ἀρχίζουσι τὰ μαθήματα, διαρκοῦντα μέχρι τῆς
μεσημβρίας, δευτερευτικῶσαι. Τὸ φαγητὸν των εἶναι
ἀπλοῦν καὶ θρησκευτικόν, οὐχὶ δὲ καὶ πολυποικίλον, δὲν
τοῖς ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ζητήσωσιν ἄλλο τι τοῦ ἤδη
προηγουμένου, προσέτι δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ τρώ-
γῃ μετὰ τῶν τακτικῶν ὥρων τοῦ φαγητοῦ. Μετὰ
τὸ γεῦμα ἐξακολουθοῦσι τὰ μαθήματα των ἕως εἰς τὰς
5 μ. ὕστερον δὲ εἶναι ἐλεύθερα. Εἰς τὰς σωματικὰς
ἀσκήσεις, τὴν μουσικὴν, ζωγραφικὴν, κτλ. ἐπιστᾶται ἢ
αὐτὴ προσῆ ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς σπουδὰς. Τὰ παι-
νιδία των εἶναι μᾶλλον δυνατόν καὶ καλὰ ἢ πολυτελεῆ
καὶ ἀκριβᾶ. Αἱ πρῆξιπέσαι ἐνδύονται μόναι ἄνω τῆς
βοηθείας οὐδενός.

ΑΓΙΑΙ ΠΟΛΕΙΣ

Οἱ ὁπαδοὶ παντὸς σχεδὸν θρησκευματος, ἔχουσι μέ-
ρη τινα τὰ ὅποια θεωροῦσιν ἁγία. Οἱ Μωαμεθανοὶ θεω-
ροῦσι τὴν Μέκκην καὶ τὴν Μεδίαν ὡς ἀξίας τοῦ με-
γίστου σεβασμοῦ· εἰς τὴν πρώτην τῶν δύο τούτων πό-
λεων, εὐρίσκειται τὸ Κοῦβα, τὸ ὅποιον ἐμπεριέχει
τὸν μέλανα λίθον, ὅστις (κατὰ τοὺς Μωαμεθανούς)

ἐπομίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ ἀγγέλων. Εἰς τὴν Με-
δίαν δὲ εἶναι ὁ τάφος τοῦ Προφήτου, ὁ δὲ ναὸς τῆς
Μεδίνας θεωρεῖται ὡς ἁγιος, ὅπου, λέγεται, ὅτι ὁ
Μωάμαθ ποτὲ εἶπεν, ὅτι μία εὐχὴ ἐκείθεν ἀναπεμπο-
μένη, ὑπερέβαινε κατὰ τὴν ἀξίαν 1000 εὐχὰς εἰς ἄλλον
οἰονόηποτε τόπον ἀναπεμπομένης.

Οἱ Ἴνδοι, ἔχουσι ὡς ἁγίαν πόλιν τὴν Benares, ἣτις
καίται ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, εἰς ὠραίαν θέσιν, καὶ
εἶναι προσέτι τὸ κέντρον τῆς Βροχμανικῆς παιδείας.
Οἱ Ἴνδοι κάμνουσι ἀποδημίαν εἰς αὐτήν, πιστεύουσι
δὲ, ὅτι ὅστις ἀποθάνῃ ἐν αὐτῇ, εἰσέρχεται ἀμέσως εἰς
τὴν εὐδαιμόνα καταστάσιν.

Ἡ Ρώμη εἶναι πόλις ἣν οἱ Παπικαὶ θεωροῦσιν ὡς
τὸ κέντρον τῆς θρησκείας των, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ κατοικεῖ
ὁ Πάππας, ὅστις θεωρεῖται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χρι-
στοῦ.

Οἱ Χριστιανοὶ κασῶν τῶν δοξασιῶν αἰσθάνονται διὰ
τὴν Ἱερουσαλήμ μέγιστον ἐνδιαφέρον, διότι εἶναι ὁ τό-
πος ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκήρυξεν, ἐποίησε θαύματα
ἔπαθε καὶ ἀπέθανεν. Ἀκόμη καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ θεω-
ροῦσιν αὐτὴν ἁγίαν, καὶ θέτουσιν αὐτὴν μετὰ τὴν Μέκ-
κην καὶ τὴν Μεδίαν εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἁγιότητος.
Ἐκ τῶν χριστιανῶν πολλοὶ, οὐκ ἄνευ δὲν ἔχουσι καμ-
μίαν δαισιδαίμονα ἰδέαν περὶ αὐτῆς, θεωροῦσιν μετὰ
μεγίστου σεβασμοῦ τὴν σκηνὴν τοῦ βίου καὶ τῶν πα-
θημάτων τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

—Οἱ δύο μέγιστοι ποταμοὶ τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Μισ-
σισσιππῆς καὶ ὁ Ἀμαζώνιος τῆς Βορείου καὶ Νοτίου
Ἀμερικῆς—Ὁ μὲν Μισσισσιππῆς εἶναι 3,160 μίλια τὸ
μήκος, ὁ δὲ Ἀμαζώνιος 3,000. Εἰς τὴν Βόρειον Ἀ-
μερικὴν ὑπάρχει προσέτι καὶ ἡ μεγίστη λίμνη τοῦ κό-
σμου, ἢ λίμνη Superior, ἣτις ἐκτείνεται ἐπὶ 32,000,
τετραγωνικῶν μιλίων. Τὸ ὕψιστον ὄρος εἶναι εἰς τὴν
Ἀσίαν, τὸ Kimchinjinga ἐν ἐκ τῶν Ἰμαλαίων, εἶναι
δὲ 58,473 ποδῶν τὸ ὕψος. Ἡ μεγίστη πόλις τοῦ κό-
σμου εἶναι τὸ Λονδίνον, μὲ πληθυσμὸν 4,000,000. Καθ'
ἕκαστα 22 λεπτὰ τῆς ὥρας γεννᾶται εἰς καθ' ἕκαστα
δὲ ὀκτὼ ἀποθνήσκει εἰς ἐν αὐτῇ.

—Οἱ Πέρσαι ἀκούοντες ἀνόητον ὁμιλίαν συνειθίζον
νὰ λέγωσιν «Ἀκούω τὸν κρότον τοῦ μολοῦ, δὲν βλέπω
ἡμῶς τὸ ἄλευρον.»

—Ὁ φιλόσοφος Ἀντισθένης ἔλεγεν, ὅτι «καθὼς ἡ
σκωρία κατατρώγει τὸν σίδηρον, οὕτω καὶ ἡ ζυλοτυ-
πία κατατρώγει τὸν ζυλότυπον.

—Ὁ βράχος ὅστις εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀδυνατοῦ εἶναι
κάλυμμα, εἰς τὴν τοῦ ἰσχυροῦ χρησιμεύει ὡς λίθος
δια τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ ἀναβῇ ὑψηλότερον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

—Τὰ κοράσια δὲν δύνανται νὰ ἀνατραφῶσι καλλίτερα παρὰ μόνον ὑπὸ τῶν μητέρων αὐτῶν ἢ δημοσία ἐκπαιδεύσει δὲν εἶναι καταλλήλος δι' αὐτά. Ναπολέων

—Ἡ πηγή τῆς αὐτορκειας πρέπει νὰ πηγάζῃ ἐκ τοῦ νοῦς, ὃ ἔχων δὲ τόσην μικρὰν γνώσιν περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὥστε νὰ ζητῇ εὐτυχίαν μεταβάλλων πᾶν ἄλλο ἢ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ διδόντων, θέλει θανατῶσιν τὴν ζωὴν του εἰς ἀκέρπους ἀγῶνας καὶ πολλαπλησιάζει τὰς λύπας, τὰς ὁποίας διανοητῶς νὰ προλάβῃ. Johnson

—Ὁ θάνατος τοῦ Ἰούδα εἶναι τόσον ἰσχυρὰ ἐπιβεβαίωσις τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅσον ὁ θῖος τοῦ Παύλου.

—Εἶναι ἐδωλωτέρον νὰ συγχωρῶμεν τὸν ἀδόξαν, ὅστις μᾶς ἐβλάψε, παρὰ τὸν ἰσχυρὸν, τὸν ὅποιον ἐβλάψαμεν.

—Οὐδέποτε ἀγαπᾷ τὰ μυστικά τῶν ὄντων, ὅσον ὅστις δὲν σκοπεύῃ νὰ τηρήσῃ αὐτά.

—Θεοδόσιος ὁ αὐτοκράτωρ, ἐνῶ παρέδιδε τοὺς υἱοὺς του εἰς τὸν πολυμαθῆ Ἀρσένιον, ὅπως ἐκπαιδευθῶσι παρ' αὐτοῦ, εἶπεν εἰς αὐτοὺς «Τέκνα μου εἰάν ἐπιμεληθῆτε νὰ ἐξευγενήσῃτε τὰς ψυχὰς σας διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς γνώσεως, εὐχαρίστως θέλω σᾶς ἀφῆσαι τὸ διάθημά μου, εἰάν ὅμως παραμελήσῃτε τοῦτο, θὰ πρατιμῶσω νὰ στερηθῆτε τὴν βασιλείαν, παρὰ νὰ διακινδυνεύσω αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνων, οἵτινες εἶναι ἀνάξιοι νὰ κυβερνήσωσιν αὐτὴν» προτιμώτερον εἶναι νὰ στερηθῆτε τὴν βασιλείαν παρὰ νὰ ἐπιφέρτε τὴν καταστροφὴν τῆς βα

ἨΘΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΟΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

1. Ἐγκράτεια. — Μὴ τρώγῃς μέχρι κόρου, μὴ πίνῃς μέχρι ζάλης.
2. Σιωπή. — Λέγε τόσα μόνον, ὅσα δύνανται νὰ ὠφελήσῃ σου τοὺς ἄλλους ἢ σεαυτὸν.
3. Τάξις. — Ἐκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἕκαστον ἔργον εἰς τὴν ὥραν του.
4. Οἰκονομία. — Μὴ ἀγοράζῃς τὰ περιττά· διότι θὰ πωλήσῃς μετ' ὀλίγον τὰ ἀναγκαῖα. Μὴ δίδῃς τὸ χρῆμά σου πλὴν καθ' ὅσον δύνασαι νὰ ὠφελήσῃς τοὺς ὁμοίους σου.
5. Ἔργασία. — Μὴ χάνῃς καιρὸν· διότι εἶναι ὕψασμα, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ἡ ζωὴ. Ἐνασχολοῦ πάντοτε εἰς τι χρήσιμον, ἀπόφυγε δὲ τὰς περιττὰς πράξεις.
6. Ἀπόφασις. — Ἀποφάσισε νὰ ἐκτελῇς πᾶν χρέος σου καὶ ἐκτέλει ἀοστρηῶς πᾶσαν ἀπόφασίν σου.
7. Εὐλαχέρεια. — Ψεῦδος καὶ ἀπάτην μὴ μεταχειρίζου· οἱ διαλογισμοὶ σου ἔστωσαν ἀθῶοι καὶ δίκαιοι λέγε δ,τι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου.
8. Ἀδικία. — Μὴ ἀδικῇς κανένα εἴτε ζῆμιῶν, εἴτε παραλείπων νὰ πράξῃς δ,τι καλὸν τὸ καθήκον δ' ἐπιβάλλῃ
9. Μετριοφροσύνη. — Τὰς ὑπερβολὰς φεύγε· πᾶν μέτρον ἄριστον.
10. Καθαριότης. — Μὴ ὑπόφερε ἀκαθαρσίαν οὔτε εἰς τὸ σῶμά σου, οὔτε εἰς τὰ ἐνδύματά σου, οὔτε εἰς τὴν κατοικίαν σου.
11. Ἀταραξία. — Μὴ ἀνησυχῇς διὰ τίποτε.
12. Ταπεινοφροσύνη. — Μιμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ προβλήματος.

Ἔ τ ὦ ν 25.

Τὸ ἔωσαν οἱ ἐξ Ἀθηῶν Χ. Γεράκης, Ν. Ι. Μαρτῆς, Ἰωσήφ. Α. Γρηγοριάδης, Ἀναστάσιος Μπάλας, ἡ Αἰκατερίνη Βουτσιᾶ ἐκ Ἀγ. Σωφίου Κεφαλληνίας καὶ Ν. Β. Νικολαΐδης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄγνωστος πόλις τὸ παλαι
Ἦμην ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλαν
Ἄφ' ἧς ὅμως τῶν Ῥωμαίων
Στρατηγὸς τις τῶν ἀρχαίων,
Διαβαίνων μ' ἐπεσκέφθη,
Καὶ τὸ προϊόν μ' ἐγεύθη
Καὶ φυτόν μου τὸ ὄραϊόν
Μετεκόμισεν ὡς νέον
Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ῥωμύλου,
Κι' εἰς τὸν κήπον ἐνὸς φίλου
Ἐφροτεύθη κι' ἀνεπτύχθη,
Καὶ παντοῦ μετεφροτεύθη,
Γνωστοτάτῃ καταστάθην
Καὶ περίφημος ἐστάθην.
Τώρα δὲ τὸ προϊόν μου
Πανταχοῦ μὲ τ' ὄνομά μου
Ὀνομάζεται, καλεῖται,
Κι' εἰς τὰς ἀγορὰς πωλεῖται.
Ἄν τὰ τρία μου χωρίσης
Τελικὰ καὶ τ' ἀναγνώσης,
Μέλος ζῶου θὰ σημαίνου.
Τὰ δὲ ἄλλα ὅσα μένου
Σχηματίζου λέξιν ἄλλην,
Ὅχι βέβαια μεγάλην,
Ἢν εὐρίσκῃς εἰς τὰ ζῶα.
Καὶ εἰς ἄγρια κι' ἀθῶα.

A. A.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Εἰς ποῖον βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ λέξις ἀγγελος ἀναφέρεται περὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ;
2. Ποῦ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Κύριος ἤθελε ἀποστείλει τὸν Ἠλῆαν, καὶ τίς ἦτο οὗτος;
3. Πῶς ἄλλως ὀνομάζεται τὸ ὄρος Σιών, καὶ τί σημαίνει ἡ λέξις Σιών εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην;